Сумно, тихо в божім дому, в сумраці все тоне,
Лиш священник старесенький в книжці щось читає,
А там свічка одинока в попіл догоряє,
А зо стін ся позирають золоті ікони.

А на плиті на студеній — чо ж ми око тоне? —
Молод жовняр в домовині мертвий спочиває;
Ні сестричка не голосить, ненька не вмліває,
Лиш там свічка воском плаче, а за нев ікони.

А священник вийшов з книжков, над мерцем голосить
І послідне цілобзанє сиротині просить;
Но ніхто го не цілує і ніхто не буде.

Прибивають чорне віко, свічка спала, тліє...
Ні сестричка не голосить, ненечка не мліє,
Вшак то жовняр — сиротина: хто тужити буде?